

at de danske regler om organisationsaftaler til fulde lever op til ILO-konventionerne. Og det synes jeg er ret afgørende.

Jeg vil også godt sige, at vi går meget ind for det enkelte menneskes frihed til at organisere sig og for den sags skyld også frihed til at lade være. Det skal der ikke være nogen som helst tvivl om.

Til gengæld går jeg også ud fra, at man er enig i den opfattelse, at mennesker, som er inden for et fællesskab, har ret til at træffe en aftale. Eksempelvis har folk på en arbejdsplads, lønmodtagere og arbejdsgivere, ret til at træffe aftaler om, at de vil gerne have en overenskomst. De vil gerne have en overenskomst indeholdende en eksklusivbestemmelse. En frit indgået aftale, som begge parter føler sig glade for.

Der kan da forhåbentlig ikke rejses tvivl om, at man i frihed kan have ret til at indgå en sådan aftale. Det indebærer selvfølgelig også en frihed for andre til at sige: Jamen vi vil ikke arbejde under sådanne forhold. Så må man søge job et andet sted, hvor der er andre forhold, der er gældende. Sådan er livet jo indrettet.

Hvis man gennemfører beslutningsforslaget, så er det jo ikke noget med, at vi skal til at eksperimentere. Vi ved jo godt, hvordan udviklingen kan forekomme, for vi har jo et erfaringsgrundlag, som vi kan vende tilbage til for at se, hvordan det er, når der ikke er organisationsfrihed.

Det er godt nok før vores tid, men hvis man vil slå op i de historiske annaler, vil man kunne finde frem til, at i tiden før 1899 var der faktisk den form for organisationsfrihed, som forslagsstillerne forestiller sig.

Da havde den ene part på en arbejdsplads faktisk retten til at sige: Vi ønsker ikke en organiseret ansat her. Spørgsmålet er: Er det virkelig den fremtidsvision, som Venstre og De Konservative har, at man skal vende tilbage til tiden før 1899.

Hvordan forestiller Venstre og De Konservative sig da, at det samfund, som de også har stået i spidsen for i perioder, og som de ønsker at stå i spidsen for igen, havde set ud, hvis deres forslag havde været gældende. Til Venstre og De Konservative vil jeg sige: Prøv da at tænke jer om. Det kunne jo slet ikke hænge sammen. Nej, Venstre og De konservative er fuldstændig galt afmarcheret.

Frihed indebærer også friheden til, at man i frihed kan indføre og aftale ordninger, hvorunder et arbejdsforhold skal fungere.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Først til det historiske: Når vi har genfremsat forslaget her igen, er det, fordi der, siden vi havde afstemningen, var de tre højesteretsdomme. Hvis nogle af Folketingets partier havde haft den opfattelse, at man kunne sidde tilbage og vente på Højesteret – til de havde afklaret problemet – mente vi, at så ville vi fremsætte forslaget igen, så man kunne få mulighed for at blive klogere.

Jeg kan ikke forstå det, hr. Ole Sohn sagde lige før om retten til frit at aftale noget på arbejdsmarkedet. Hvad så hvis en arbejdsgiver og hans ansatte aftaler: Vi vil ikke have folk, der bruger briller. Og alle er glade for det. Hvad så hvis folk aftaler: Vi vil ikke have folk med tørklæder. For nu at nævne noget andet.

Vi har en lang række ting, som vi siger om, at dem må vi ikke diskriminere imod. Vi mener heller ikke, at man i Danmark skal diskriminere mod, hvorvidt man har valgt at være medlem eller ikke at være medlem af en fagforening.

Hr. Ole Sohn har fuldstændig taget fejl i det seneste, han siger, for vores forslag er ikke at vende tilbage til tiden før 1899. Det står også i forslaget. Det havde jeg faktisk forventet, hr. Ole Sohn havde læst, nemlig at det er et spørgsmål om også at kunne være medlem af en fagforening, uden det skal komme vedkommende til skade. Man kan være medlem eller undlade at være medlem. Det skal være lige meget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nu erkendte hr. Ole Sohn jo, at han indimellem roder rundt i sine kilder og sine henvisninger.

Jeg forstod heller ikke rigtig synspunktet om, at der før 1899 skulle have eksisteret et forbud mod eksklusivaftaler på det danske arbejdsmarked. Det mener jeg simpelt hen ikke er korrekt.

Det, hr. Ole Sohn refererede, var, at en arbejdsgiver havde ret til at bortvise en medarbejder, udelukkende fordi vedkommende havde meldt sig ind i en ganske bestemt organisation.

Og det vil ikke være retstilstanden, ej heller hvis det her beslutningsforslag bliver vedtaget. Det, det her drejer sig om, er altså naturligvis retten til at være medlem af en fagforening, men altså også retten til at sige, at det ønsker jeg ikke, eller jeg ønsker at være medlem af en anden fagforening.

En sådan bestemmelse hører hjemme i et moderne samfund. Et moderne samfund, der byg-